

DE GOLDEN BROTHERS #0.5

GEBROKEN *schaduw*

KAYLEYGH ANGELA SCHEEPBOUWER

ISBN: 9789465315812

ISBN E-book: 9789465315829

NUR 300

© 2025 Uitgeverij Write it On
Speuld, Gelderland

© 2025 Kayleygh Angela Scheepbouwer - den Hooglander
1e druk - 2025

www.writeiton.nl

www.kayleygh.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

Dat de dood me levend mag vinden...

22 jaar geleden

Ik kom overeind en veeg de druppels water uit mijn gezicht. Voorzichtig open ik mijn ogen en kijk mezelf aan in de kapotte spiegel van de badkamer. De randjes van het glas zijn oud en er zijn stukjes van de spiegel die hebben losgelaten, maar dat is niet waar ik naar kijk.

Ik kijk naar de vallende waterdruppels, de druppels die langs mijn wenkbrauwen over mijn gezicht glijden, die mijn neus laten schitteren alsof er kleine kristallen op zitten. Mama heeft me altijd geleerd te genieten van de kleine dingetjes, de pracht te zien in alles wat je kan vinden.

Maar vandaag voelt het niet alsof ik kan genieten. Vandaag voelt weer als overleven, zeker toen ik mama vanochtend vroeg weer hoorde huilen waardoor ik wist dat ze een nachtmerrie had. Maar ze viel weer in slaap, dat hoorde ik aan haar diepe ademen toen ik voor haar deur stond om haar te troosten.

Ik laat haar graag nog even slapen, want ik weet dat ze straks weer twaalf uur lang moet werken. Het is dan geen goede slaap waar ze van uitrust, maar elke minuut die ze in rust doorbrengt, is goed voor haar. Ze werkt hard, ze doet haar best. En ik probeer te helpen waar ik kan.

Dus ben ik uit bed gebleven nadat ik mama niet meer hoefde te troosten, om er zeker van te zijn dat zijn dag goed kan beginnen. Een goed ontbijt voor mijn broertje met de restjes die ik nog kan vinden in de keukenkastjes, om hem vervolgens naar school te brengen en na school weer te zorgen voor het avondeten.

Het is niet nieuw, zo vullen we onze dagen steeds meer. Mama die veel werkt en pas laat weer thuis komt. Ik die voor ons zorg, het huis bijhoudt en zorgt voor eten, zo goed als dat ik kan als jongen van veertien jaar. Het is hoe we overleven. Allemaal. Als gezin. Want als ik mijn taak niet doe, breekt de hel pas echt los.

Ik knipper nog een paar keer terwijl ik mijn ogen weer richt op mezelf en met een zucht terugkom uit mijn gedachten. Naast me grijp ik naar de handdoek, eentje die rafelt aan de zijkanten maar altijd erg fijn is om te gebruiken.

Misschien haal ik daar vandaag mijn geluk wel uit. Uit dingen die me al jaren helpen, die me goed doen. Ik voel hoe de bekende stof mijn gezicht omhult zodra ik de handdoek rond mijn gezicht vouw en de laatste waterdruppels ermee afneem. Dan hang ik hem netjes op over de kachel, die al jaren niet aan heeft gestaan, puur uit automatisme. Zonder nog verder na te denken loop ik de badkamer uit en strompel de trap af naar beneden om aan het ontbijt te beginnen.

In de kastjes vind ik inderdaad niks wat zorgt voor een normaal ontbijt, dus pak ik de laatste twee crackers die ik nog kan vinden en smeer daar de laatste restjes jam op.

Ik probeer in mijn gedachten al een plek te vinden waar ik vandaag meer eten kan halen na school. Een plek waar ik al even niet geweest ben, omdat de supermarkt en de bakker hier in de buurt weten dat ik weinig betaal als ik binnen ben. Ze hebben medelijden met ons, daarom laten ze het vaak toe. Maar een kind kan maar een paar keer stelen voor zelfs dat laatste restje medelijden op is en ze de politie erbij halen.

Niet dat de politie erg veel doet. In dit deel van de stad komen ze bijna nooit. Alsof ze van tevoren al weten dat ze zullen verliezen. Een gevecht of een woordenwisseling, een van de eerste dingen hier in de

buurt die je leert is jezelf verdedigen tegen mensen die beter denken te weten...

Ik smeer het laatste beetje jam uit de glazen pot over de crackers uit en vul dan een glas water. Een geluid bovenaan de trap laat me opkijken. Een grijns glijdt over mijn gezicht zodra mijn broertje de trap af slentert, zijn schooltas al over zijn rug gehangen.

‘Hee Rico, lekker geslapen?’ vraag ik, in de hoop dat hij mama vanochtend niet heeft horen huilen.

Rico knikt en gaat zitten op zijn plekje aan de keukentafel. Ik loop met zijn bord en zijn glas water naar hem toe en zet het voor hem neer.

‘Je weet dat ik zelf mijn eten kan maken, Jason. Ik ben een grote jongen,’ zegt hij terwijl hij naar zijn ontbijt kijkt.

‘Dat weet ik Ric, maar ik doe het graag voor je en ik was toch al wakker. Eet je eten,’ probeer ik zo vrolijk mogelijk te zeggen, al hoor ik dat mijn eigen gespeelde positiviteit niet helemaal doorkomt in mijn stem.

Toch lijkt Rico het niet op te merken. Makkend pakt hij zijn glas water en neemt een slok.

Ik pak zelf ook een glas water en kom bij hem zitten aan tafel.

‘Waar is jouw eten?’ vraagt Rico zodra ik zit.

Ik haal mijn schouders op.

‘Ik pak zo wel wat,’ zeg ik, maar we weten allebei wat de ware reden is.

En dan doet Rico iets waarom ik moet glimlachen. Hij breekt een stukje van zijn cracker af en steekt het mijn kant uit.

Je kan een hoop van ons zeggen, maar we zorgen voor elkaar waar we kunnen. We hebben geen woorden nodig om dingen duidelijk te maken, om elkaar te vertellen hoe slecht we het af en toe hebben. Want wat er ook gebeurt, we hebben elkaar. En met een broertje als Rico en

mama die hard voor ons werkt en doet wat ze kan, heb ik meer dan ik me kan wensen. Veel kinderen in onze buurt hebben het slechter, dat besef ik me elke dag opnieuw. Dus glimlach ik dankbaar als ik het stukje cracker van Rico aanpak en begin met peuzelen.

‘Wat ga je vandaag doen op school?’ vraag ik Rico om het gesprek gaande te houden. Misschien meer om onze gedachten af te leiden, om ons te richten op positieve dingen, in plaats van de dingen die we nu tekortkomen.

‘Volgens mij gaan we het vandaag hebben over de nutteloze geschiedenis,’ geeft Rico mokkend toe.

Ik lach, hardop dit keer.

‘Hoezo is dat nutteloos?’ vraag ik me hardop af wanneer ik uitgelachen ben.

Rico heeft een klein glimlachje rond zijn mondhoeken liggen waardoor ik weet dat hij dit soort opmerkingen expres maakt om mij op te vrolijken. En het heeft gewerkt...

‘Het is toch al gebeurd, waarom maken we ons er nu dan nog druk om? We kunnen het toch niet meer veranderen,’ zegt Rico voor hij een nieuwe hap neemt die hij wegspoelt met een forse slok water.

Ik kijk hem bedenkelijk aan.

‘Maar we kunnen van de fouten in de geschiedenis leren, toch?’ probeer ik, om hem op een andere manier naar het vak te laten kijken.

Rico richt zijn blik op en kijkt me spottend aan.

‘Alsof we dan niet de egoïstische keuze zouden maken, ook al hebben we in het verleden precies hetzelfde gedaan...’ zegt Rico vol zekerheid en vertrouwen.

Hij is misschien nog geen acht jaar oud, maar Rico is een slimme jongen. Ik weet dat hij ver gaat komen, dat staat vast...

‘Jase, luister. Ik moet je wat vertellen,’ zegt Beau.

Ik schrik van zijn stem. De volwassen toon, de strakheid en duidelijkheid in plaats van de jongensstem die ik zo goed ken.

Zelf was ik nog te gefocust op Rico. Ik kijk snel nog eens om en zie hoe Rico het schoolgebouw binnenstapt. Een tevreden gevoel vormt zich in mijn borst, wetende dat mijn broertje veilig in het klaslokaal zit.

‘Wat is er?’ vraag ik Beau, zodra ik mijn aandacht weer op hem richt.

Beau kijkt schichtig om zich heen, alsof hij er zeker van wil zijn dat niemand ons kan horen, ons kan afluisteren. Daarmee wekt hij nieuwsgierigheid bij me op.

‘Niet hier, kom mee. Ik moet je wat vertellen,’ zegt Beau opnieuw.

Ik frons mijn wenkbrauwen en laat mijn blik even van Beau naar het schoolgebouw achter ons glijden.

‘Maar de les begint zo. Wil je weer spijbelen?’ vraag ik hem.

Beau antwoordt dit keer niet met woorden, maar zijn blik vertelt me alles wat ik moet weten. Wat hij me wil vertellen, is belangrijk. En het is niet iets wat je zomaar even deelt.

‘Geen les vandaag?’ herhaal ik mijn vraag, maar dan met andere woorden.

Beau begint zachtjes met zijn hoofd te schudden en daarmee weet ik dat ik vandaag niet in de schoolbanken zal zitten. Niet dat het iemand iets uitmaakt. Rico is veilig en mama heeft geen tijd om een preek te geven over het missen van school. Dus haal ik mijn schouders op voor ik naar Beau knik en zie hoe een grijns zich verspreidt over zijn mond.

‘Waar gaan we heen?’ vraag ik dan.

‘Ik weet de perfecte plek,’ zegt Beau voor hij me voorgaat en we het schoolgebouw achter ons laten.

Ik volg in stilte.

De gespannen sfeer die Beau uitstraalt, maakt me onzeker. Elke keer als ik zijn naam noem om hem aan te sporen te vertellen wat we gaan doen, wuift hij mijn poging weg. Elke keer zegt hij hetzelfde, maar dan met andere woorden. Nu nog niet, ik moet nog even wachten.

Beau loopt hard door, zijn doel in zijn hoofd duidelijk zichtbaar. Pas wanneer we vele straten verder zijn dan onze school, mindert hij vaart.

‘Ik moet je wat vertellen,’ begint hij.

Nu ben ik degene die zijn woorden wegwuift.

‘Dat was me duidelijk, ja. Wat is er nou?’ vraag ik duidelijk maar zeer ongeduldig.

Ik probeer mijn best te doen, probeer niet kinderachtig te doen, maar ik ben enorm nieuwsgierig wat er zo belangrijk is en zo geheim dat het niet bij school kon en we zelfs school moeten skippen hiervoor.

‘Ik heb een manier om veel geld te verdienen.’

Hij weet wel gelijk mijn zwakke punt te pakken, hij weet wat er in mijn gedachten altijd speelt en weet dat te gebruiken in zijn voordeel.

In een seconde zijn mijn irritaties van het afgelopen kwartier weg en heeft hij mijn volle aandacht.

‘Wat?’

Nu pas kijkt Beau me aan. Zijn blik is speels, maar ik zie ook iets anders. Iets wat ik niet herken bij Beau, iets wat me misschien angstiger maakt dan het feit dat dit gesprek niet op het schoolplein plaats had kunnen vinden.

‘Beau?’ vraag ik hem, dwingend dit keer.

Beau wendt zijn blik af.

‘Mijn oom, je kent hem wel toch? Hij heeft een klusje voor me, eentje dat me veel geld kan opleveren,’ begint hij, maar ik hoor dat hij iets achterhoudt, dat hij iets niet vertelt.

Ik kijk Beau strak aan, vraag hem zonder woorden om verder te vertellen.

Beau schudt even kort zijn hoofd en dan zie ik de spieren in zijn gezicht iets ontspannen wanneer hij zijn blik weer op mij richt. Alsof hij nu pas besluit me alles te vertellen. Alsof hij nu zijn muur, zijn laatste restje bescherming, laat zakken en zich open en bloot aan me laat zien.

‘Ik kan het niet alleen. En ik wil het niet alleen kunnen. Want toen mijn oom het uitlegde, wist ik gelijk dat jij me kan helpen. Moet helpen misschien wel. Samen kunnen we hier veel aan verdienen, Jase...’

Het valt stil tussen ons. Beau laat zijn ogen zakken en richt zich op iets in de verte. Ik volg zijn blik en dan pas besef ik me wat hij eigenlijk bedoelt.

Ineens lijken zoveel stukjes van een puzzel in elkaar te vallen. Ineens besef ik me wat Beau nu precies zegt, wat hij al die tijd voor me heeft verzwegen.

Beau en ik zijn beste vrienden. Al zolang ik kan praten, is Beau degene mijn woorden altijd heeft gehoord. We speelden samen buiten, we maakten onze eerste herinneringen samen. Waar ik was, was Beau en waar Beau was, was ik. We werden nog net geen broertjes genoemd, omdat iedereen in de buurt wist wie onze ouders waren. We woonden bij elkaar in de straat, tot zijn ouders ineens een huis konden kopen in een van de betere buurten. Het is zowel mij als Beau nooit duidelijk geworden hoe ze dat ineens voor elkaar kregen, maar nu begin ik het te begrijpen.

Beau en ik speelden altijd samen. Ik wist dat ze het thuis niet breed hadden. Maar van de een op de andere dag veranderde dat. Ik heb nooit begrepen hoe dat kon, hoe ze zo plots ineens verhuisden en konden leven alsof ze geld hadden, maar ik was nog te jong om me dat

überhaupt af te vragen. En daarna is het eigenlijk nooit meer ter sprake gekomen.

Beau bleef bij mij thuis komen, we bleven vrienden. Natuurlijk zag hij hoe slecht we het hadden, maar ik hoef geen medelijden. Toen niet, en nu nog niet. Maar Beau is er altijd voor me, zeker wanneer hij zag dat Rico eronder leed en nog steeds af en toe lijdt. Hij heeft het nog nooit toegegeven, maar ik weet zeker dat Beau verantwoordelijk is voor de onverklaarbare pakken noodles in ons huis van tijd tot tijd. Hij weet hoeveel Rico voor me betekent, hoeveel ik voor die jongen zou doen. Dus als dank vraag ik niet naar zijn achtergrondverhaal. Alsof het een soort ongeschreven regel is waar je jezelf aan houdt als je bang bent om dat laatste restje waardigheid te verliezen..

Maar ineens begrijp ik waar het geld vandaan kwam.

De oom van Beau is altijd een aparte man geweest, zolang ik hem ken. Een man die pronkt met wat hij heeft, een man waarvan je weet dat hij dingen doet waar je niet van af hoort te weten. En met de woorden die Beau net heeft gebruikt, geeft hij een vorm aan de gedachten die ik al jaren heb. De conclusie die ik al lang geleden heb getrokken, maar die nu ineens keiharde waarheid blijkt te zijn. ‘Beau, wat bedoel je?’ vraag ik.

Ik stel de vraag volgens mij niet eens om een antwoord te verwachten, maar om mezelf meer tijd te geven om te verwerken wat Beau net allemaal heeft prijsgegeven. Om te verwerken wat hij nu eigenlijk van mij verwacht.

Nee, ik neem mezelf in de maling. Ik wil wel degelijk weten wat hij van mij nodig heeft.

‘Ik moet... een klusje uitvoeren. Eentje waarbij ik een pakketje van punt A naar punt B moet brengen,’ begint Beau uit te leggen.

‘Het is niet lastig, maar ik moet gewoon niet opvallen. En hoe onopvallend ben je als twee jongens over straat lopen met een rugzak? Beter dan eentje toch?’ vraagt hij en ik hoor de onzekerheid in zijn stem.

Beau is bang, hij is bang om gepakt te worden.

Het pakketje waar hij het over heeft, is niet zomaar iets. Dat is me gelijk duidelijk. En mijn vriend is bang om gepakt te worden met het pakketje. Ik gok zomaar dat het niet eens de politie is waar hij zo bang voor is, maar meer de mensen die hij tegen zou kunnen komen tijdens zijn wandeling.

‘Maar waarom jij?’ vraag ik mezelf dan hardop af.

De vraag is mijn mond al uit voordat mijn gedachten helemaal afgerond zijn en ik me bedenk dat ik dit subtieler had kunnen vragen.

Beau fronst even, knijpt zijn wenkbrauwen samen alsof de gedachten die hem nu teisteren, hem pijn doen.

‘Mijn ouders... Hun geld... We hebben het nodig,’ maakt hij uiteindelijk af.

Ik begrijp hem. Zijn ouders doen dit soort dingen vaker, dit is hoe ze aan hun geld komen. Kwamen, in ieder geval.

Ergens wil ik gelijk mijn arm om hem heen slaan en zeggen dat we het samen kunnen doen. Dat twee jongens van onze leeftijd totaal niet opvallen, zeker niet als ze gezellig kletsen en het hebben over het aankomende voetbalpotje dat ze gaan spelen. Maar ik kan het niet.

Ik heb niet alleen mezelf waar ik aan moet denken. Ik moet nadenken voor Rico, wat het met hem zal doen als we wel gepakt worden. Door politie, door anderen. Hoe dan ook, Rico kan zich niet weren, kan zich niet redden zonder mij. Niet zolang mama nog zo veel werkt, zolang mama mij thuis ook nodig heeft.

‘Beau, ik weet niet...’ begin ik en ik zie gelijk de teleurstelling in zijn ogen voorbij schieten.

Even laat Beau zijn hoofd hangen, even laat hij de teleurstelling toe als hij begrijpt wat ik probeer te zeggen.

Dan kijkt hij naar me op en knikt, in zijn ogen die berouwvolle blik die ik niet wil erkennen als medelijden.

‘Ik begrijp je. Er hangt te veel vanaf,’ zegt Beau dan en ik hoor in zijn stem dat hij me echt begrijpt. Geen verwijt, geen boosheid. Alleen puur begrip.

Hoe kan het dat wij als veertienjarigen dit al moeten meemaken? Dit al begrijpen, al zo volwassen en wijs moeten zijn?

‘Wat vind Novée ervan?’ vraag ik dan.

Beau kijkt weer voor zich uit en ik zie de radartjes in zijn hoofd draaien. Ik zie aan hem dat ik de spijker op zijn kop sla, dat hij hier al meer aan heeft gedacht dan hij wil toegeven.

‘Novée weet van niks. In haar hoofd is het heel normaal dat we genoeg te spenderen hebben, maar ik merk aan mijn ouders dat ze steeds gekker moeten doen om rond te komen. Novée heeft geen idee, ze leeft haar leven,’ legt Beau uit.

Ik knik, probeer bij te benen in mijn hoofd wat ik allemaal moet verwerken.

‘Dit is mijn kans om haar te helpen, om te zorgen dat ze naar de universiteit kan,’ voegt Beau dan toe.

En dat is waar het klikt. Hierin zijn we hetzelfde. We zorgen voor onze familie. Ik voor mama, voor Rico. Hij voor zijn ouders, voor zijn zusje.

Ik wil ja zeggen, ergens wil ik Beau heel graag helpen. Maar het gevoel dat ik beter moet nadenken, dat ik moet denken voor meer mensen dan mezelf, maakt me terughoudend.

Beau geeft aan dat zijn oom aan het einde van de week pas een opdracht voor hem heeft, dus tot die tijd heb ik nog de mogelijkheid om van gedachten te veranderen. Maar voor nu kan ik het niet, iets wat Beau begrijpt en me gelukkig totaal niet aanrekent.

Mentaal maak ik een aantekening waarom Beau zo'n goede vriend is. Er is een kans om geld te verdienen, grof geld te verdienen. Een kans die hij gelijk met mij wil delen. Misschien omdat hij het zelf spannend vindt, maar misschien omdat hij weet hoe erg ik dat geld nodig heb. Aan de andere kant laat hij de keuze bij mij, verwacht niks van me en vindt het ook goed als ik niet meedoe. Als ik de kans laat schieten, als ik hem bij wijze van in de steek laat. Dat is wat vrienden doen voor elkaar, toch? Ze zijn er voor elkaar, helpen elkaar. Maken offers voor elkaar, kostte wat het kost...

Dus breng ik de rest van de dag in een soort tweestrijd in mijn hoofd door. Na ons gesprek geeft Beau aan toch naar huis te gaan, terwijl ik mijn weg vervolg naar de markt. Daar probeer ik ons eten bij elkaar te scharrelen. Voornamelijk met stelen, maar erg lekker gaat het niet. De marktlui kennen me, ze weten dat ik geen euro te besteden heb en dat ik daarom op de markt ben voor maar één ding. Daarom zijn hun ogen vooral op mij gericht, zijn er te veel mensen die me in de gaten houden en mijn plannen tegenwerken. Al zijn er een paar die medelijden met me hebben en me daarom mijn gang laten gaan, zolang het maar binnen de perken blijft.

De hele tijd weeg ik de voordelen tegen de nadelen af en andersom. Tot ik op de klok bij het marktplein zie dat het tijd is om Rico op te halen van school.

Nog altijd nadenkend, loop ik met een klein gevuld plastic tasje terug naar het schoolplein om net om de hoek op Rico te wachten. Een plek die we hebben afgesproken nadat ik een van de eerste keren had gespijgeld. Het was namelijk een beetje gek om op het schoolplein te wachten op mijn broertje terwijl ik er zelf niet was. Het bracht nogal wat vragen op, ondanks dat iedereen wist wat er speelde.

Iedereen denkt toch al dat ik als loopjongen door het leven ga, waarom zou ik er niet echt werk van maken? Dat is de eerste gedachte zodra ik op de hoek van de straat tot stilstand kom, vlak voordat de schoolbel gaat. Ik probeer de gedachte van me af te schudden en richt me op de stroom aan kinderen die het gebouw uit komen lopen.

Al snel ziet Rico me niet op het plein staan, waardoor hij weet dat hij verder door moet lopen. Zonder te twifelen komt hij mijn kant op gelopen en zodra hij me ziet staan, breekt er een grote glimlach door op zijn gezicht.

Maar ik zie ook iets anders, zie een splintertje pijn in zijn ogen zodra hij mijn kant opkomt.

‘Hee maatje,’ zeg ik wanneer hij binnen bereik is en ik hem in een omhelzing kan trekken.

Een korte aarzeling, een kort moment van verzet, laat me opschrikken. Gelijk laat ik hem los en kijk hem onderzoekend aan.

‘Alles goed, Ric?’ vraag ik hem.

‘Zeker, waarom was je niet op school?’ vraagt hij met een poging het gesprek van hem af te brengen.

‘Gewoon, dingen,’ zeg ik terwijl ik hem aan blijf kijken.

Er is iets met hem.

‘Rico, wat is er aan de hand?’

Ik zie hoe Rico probeert zijn gevoelens te verbergen, maar ik blijf hem bezorgd aankijken. Rico merkt dat en laat zijn masker dan vallen.

‘Ik heb wat last van de maag,’ geeft hij dan mokkend toe.

Ik frons mijn wenkbrauwen.

‘De maag? Waren de granola koekjes niet goed meer?’ vraag ik hem.

‘Je had zelf wieldoppen moeten maken, dan waren ze beter geweest,’ zegt Rico grappend om de sfeer luchtig te houden.

Ik glimlach even kort om zijn grapje. Het is iets wat ik jaren geleden heb gedaan, toen ik ergens las dat granola koeken zorgen voor veel vulling. Ik heb op een avond geprobeerd om ze zelf te bakken met de restjes die we in huis hadden, maar het mislukte enorm. Toch heeft Rico ze opgegeten. Pas toen ik een hap nam nadat hij zei dat hij vol zat, proefde ik hoe smerig ze waren. Veel te grof, veel te groot en enorm smerig. We hebben er toen hard om gelachen en Rico heeft ze daarna omgedoopt tot wieldoppen. Niet alleen vanwege de grootte, maar ook vanwege de hardheid van de mislukte koeken.

Een nieuw geluid laat me opschrikken uit mijn herinnering.

Zijn maag knort...

Rico kijkt op en ademt dan schokkerig in.

Dan snap ik hem, net wanneer hij zijn mond opent en antwoord geeft.

‘Een beetje honger, meer is het niet,’ zegt hij.

Zijn antwoord raakt me, breekt me hier op de hoek van de straat. Want hoe hard ik mijn best ook doe, het zal altijd dit zijn. Honger, pijn, moeite. Dus haal ik adem en steek mijn hand in het tasje om een appel te pakken voor Rico. Eentje die ik eigenlijk gepland had voor mama, om als avondeten te fungeren als ze thuis komt. Maar eentje die Rico duidelijk harder nodig heeft nu.

En ondanks dat zijn antwoord me breekt, me laat zien dat het nooit zal veranderen, neemt het ook al mijn twijfels en alle nadelen weg. Want hier neem ik een besluit, hier draai ik het lot om.

Ik ga Beau helpen...

2

18 jaar geleden

‘Beau, het voelt gewoon niet goed. We zijn te openbaar, dit gaat opvallen,’ zeg ik bijna fluisterend. Ik hoop dat de dwingende toon helpt en dat Beau de onderliggende gedachten achter mijn woorden begrijpt, maar de enige reactie die ik krijg is een grijns.

Ik schud mijn hoofd kort en kom dan toch in beweging om hem te helpen met het toedekken van de lading in de bus.

‘Waarom moet dit zo laat? En waarom hier?’ vraag ik, dit keer met oprechte nieuwsgierigheid in mijn stem.

Beau klikt de clip van het zeil dicht waardoor de lading bedekt en veilig ligt. Dan pakt hij zijn telefoon en kijkt naar de meldingen die hij daarop heeft binnengekregen.

‘Omdat we overdag gezien worden, Jase. In de nacht stelt niemand vragen, in de nacht zijn we anoniem,’ zegt hij zonder op te kijken.

Ik lach. Zonder humor, een lachje wat je uitslaat wanneer je het ergens niet mee eens bent.

Het valt Beau gelijk op, want hij klikt zijn telefoon uit en steekt hem weg, om mij vervolgens aan te kijken met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Je weet zelf wel beter, Beau. Dit is vragen om problemen. Zeker met zo veel zooi bij ons,’ antwoord ik met een knikje naar het zeil in de bus.

Beau ademt scherp in en even vraag ik me af of ik daadwerkelijk tot hem doordring. Ik zie hem zijn wenkbrauwen fronsen, hij denkt na. Maar dan stapt hij de bus uit en geeft me dingen aan om het zeil mee te bedekken.

‘Het is geen zooi, het zijn alleen dozen. En een toekomst,’ voegt hij op het laatste moment toe als hij me een zak aangeeft om op het zeil te zetten.

Ik zucht, maar pak dan de zak aan.

Afvalzakken. Alsof we inderdaad een ritje plannen richting de gemeentewerf. Het slaat echt nergens op. Maar we zijn nog jong, we zien er onschuldig uit. En het is niet de eerste keer dat we er op deze manier doorheen komen.

Het is een ritje dat we zo vaak doen, dat we altijd samen uitvoeren. Alsof we twee studenten zijn die bezig zijn met verbouwen, alsof we op het punt staan om te starten aan een opleiding aan de universiteit en samen op kamers gaan. Al tijden is dat ons excuus, mochten we ooit aangehouden worden. Niet dat we dat excuus ooit hebben hoeven gebruiken...

‘Jij noemt het een toekomst, ik noem het een risico. Wanneer komt er een einde aan?’ vraag ik me hardop af.

Het was niet de bedoeling mijn gedachten hardop uit te spreken, maar wanneer ik Beau hoor gniffelen, weet ik dat ik dat wel heb gedaan. Over het algemeen kan ik me heel goed inhouden, maar bij Beau weet ik dat ik mezelf niet anders hoeft te doen. Wij kennen elkaar door en door, we hebben geen geheimen voor elkaar. Daardoor weet ik, bewust en duidelijk ook onbewust, dat mijn gedachten en woorden altijd veilig zijn bij hem.

‘Neem me nog één keer mee door het plan, wat is de route?’ vraag ik aan Beau.

Beau geeft me een volgende zak aan en langzaam bouwen we het zeil onder.

‘We gaan zo de stad in,’ begint hij en hij vertelt de route die we rijden.

Ik knik terwijl ik luister, maar halverwege zijn routebeschrijving onderbreek ik hem.

‘Beau, maatje, is het niet slimmer om via de universiteit te rijden?’ stel ik voor.

Beau kijkt me vragend aan.

‘Waarom? Dat is toch om?’

‘Maar dat is toch verstandiger voor de dekmantel. Dan stoppen we voor een van de studentenflats om daar naar binnen te lopen en komen we later weer naar buiten,’ leg ik uit.

‘En de buit gewoon in de auto te laten staan, onbeheerd en al?’

‘Om onze dekmantel te verzekeren. Mochten ze ons door hebben en natrekken, is ons verhaal toch aannemelijker dan dat we er helemaal niet zijn geweest?’

Beau blijft hangen in zijn handeling, een zak met afval net iets van de grond tillend. Ik zie hem denken, maar beiden weten we dat ik gelijk heb.

‘Laat dit nu precies de reden zijn waarom ik dit niet zonder je kan, Jase...’ zegt Beau wanneer hij weer in beweging komt en naar me grijnst, terwijl hij een nieuwe zak aangeeft.

In stilte laden we de bus in. Een kwartier later slaan we de deur van de bus dicht en vegen we het zweet van onze voorhoofden. Een gevaarlijke spanning vormt zich in mijn buik, is voelbaar in bijna elke vezel in mijn lichaam. Het is de spanning die ik altijd voel zodra we eropuit gaan voor een klus, wanneer het zover is dat we de klus gaan uitvoeren. Het is tijd om ons veilige hol te verlaten, om het illegale te gaan uitvoeren.

‘Klaar voor?’ vraagt Beau zoals hij eigenlijk altijd doet wanneer het tijd is om te vertrekken.